

מ"ת 9075/08/19 - תום בן דוד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 9075-08-19 מדינת ישראל נ' בן דוד (עצור/אסיר בפיקוח)

מספר בקשה: 142

לפני	כבוד השופט יוסי טופף
המבקש:	תום בן דוד
	ע"י ב"כ עו"ד איתן פינקלשטיין
נגד	מדינת ישראל
המשיבה:	ע"י ב"כ עו"ד הילה גבאי ואוראל בן מוחה
	מפרקליטות מחוז תל אביב (מיסוי וכלכלה)

החלטה

1. לפני בקשה לעיון מחדש בהחלטתי מיום 22.1.2020, שבמסגרתה הוריתי על המשך מעצרו של המבקש, תום בן דוד (להלן: "**המבקש**" או "**תום**"), בפיקוח אלקטרוני עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, בהתאם לסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**").

כתב האישום

2. ביום 16.1.2018 הוצאה התראה אדומה של האינטרפול המבקשת את מעצרו של המבקש לצרכי הסגרה. ביום 14.2.2018 הוגשה בקשת ההסגרה לרשויות הספרדיות על ידי המחלקה הבינלאומית בפרקליטות המדינה. ביום 26.4.2018 הוגשה על ידי הפרקליטות הספרדית עתירה להסגרת המבקש לבית הדין הלאומי בספרד. ביום 5.6.2018 החליט בית המשפט הלאומי לאשר את הסגרתו של המבקש לצורך שפיטתו בגין עבירה של ארגון פשיעה ועבירה של הלבנת הון וסחיטה באיומים, בסילוק עבירות מס אשר הוחלט שאין רלוונטיות. על החלטה זו ערער המבקש בהליך ההסגרה ומשרד התובע הספרדי, והערעור נדון בהרכב של 18 שופטים בספרד. בית המשפט שם דחה את שני הערעורים ואישר את החלטת בית המשפט הלאומי הספרדי.

3. ביום 5.8.2019, לאחר הסגרת המבקש לישראל, הוגש נגדו כתב אישום, באופן שהוסף לכתב אישום שהוגש עוד ביום 12.2.2018 נגד מעורבים אחרים בפרשה.

4. כתב האישום מייחס למבקש את העבירות הבאות:

מנהל בארגון פשיעה, לפי סעיף 2(א)(1) לחוק מאבק בארגוני פשיעה, תשס"ג-2003 (להלן: "**חוק מאבק בארגוני פשיעה**");

עבירות הלבנת הון - עשיית פעולה ברכוש במטרה להסתיר או להסוות את מקורו, את זהות בעלי הזכויות בו, את מיקומו, את תנועותיו או עשיית פעולה בו - ריבוי עבירות לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000 (להלן: "**חוק איסור הלבנת הון**") בצירוף סעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה;

עשיית פעולה ברכוש אסור - ריבוי עבירות לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון ביחד עם סעיף 3 לחוק מאבק בארגוני פשיעה;

5. על-פי הנטען בחלק הכללי לכתב האישום, הנאשמים התאגדו במסגרת ארגון פשיעה, שפעל בתבנית מאורגנת, היררכית ושיטתית (להלן: "**הארגון**"), החל מחודש ינואר 2015 או בסמוך לכך ועד למועד הפתיחה בחקירה גלויה ביום 16.1.2018. כל נאשם החזיק תפקיד מוגדר וברור במבנה ההיררכי של הארגון. הארגון פעל במספר תחומים, שכללו בין היתר הפצת חשבוניות מס כוזבות בתמורה לעמלה, ניכוי חשבוניות מס כוזבות והלבנת הון, והכל במטרה להשיא את רווחיו ורווחי החברים בו, תוך התמדה בפעילות עבריינית משותפת של החברים בו.

6. יניב בן דוד (להלן: "**יניב**" או "**ראש הארגון**") שימש כראש הארגון והרוח החיה בו. יניב הוא שהתווה את מדיניותו הפלילית של הארגון וכיוון את הפעילים והחברים בו לביצוע עבירות פליליות. יניב קבע את חלוקת התפקידים בארגון והורה על חלוקת הרווחים בין חברי הארגון.

7. הראל בן דוד (להלן: "**הראל**") ותום הינם אחיו של יניב, ושימשו כמנהלים בארגון, ונמנו על הדרג השני בהיררכית הארגון.

8. נטען כי הארגון הפעיל מערך משומן של הפצת חשבוניות מס כוזבות לעוסקים וחברות שונות, אשר שימשו כלקוחות הארגון. הפצת חשבוניות המס הכוזבות נעשתה באמצעות חברות ההפצה של הארגון (להלן: "**חברות ההפצה של הארגון**"), והצמיחו הכנסות בהיקף של 366,650,934 ₪, כאשר סכום המע"מ הגלום בהן הסתכם לסך של 53,316,112 ₪.

על מנת להפחית את חבות תשלום מס ההכנסה ומס ערך מוסף של חברות ההפצה של הארגון ועל מנת לשוות כסות חוקית לפעילותן, השתמש הארגון במערך חברות נוסף אשר סיפק חשבוניות מס תשומות כוזבות לחברות ההפצה של הארגון (להלן: "**חברות הכסות של הארגון**").

חברות הכסות של הארגון הנפיקו לחברות ההפצה חשבוניות מס כוזבות בסך של 510,685,235 ₪, כאשר סכום המע"מ הגלום בהן הסתכם לסך של 72,202,128 ₪.

עיקר הכנסותיהן של חברות הכסות נבע מהפעילות הפלילית מול חברות ההפצה, אולם לעתים הוציא הארגון חשבוניות כוזבות ללקוחות הארגון גם באמצעות חברות הכסות, כפי שפורט בכתב האישום.

בנוסף על מערך הפצת חשבוניות המס הכוזבות, הפעיל הארגון מערך נוסף למתן הלוואות בריבית תמורת חשבוניות מס כוזבות.

כתוצאה ממערך הפצת חשבוניות המס הכוזבות של הארגון וכתוצאה ממערך ההלוואות בריבית כנגד חשבוניות מס כוזבות, צבר הארגון רכוש, שהינו "רכוש אסור" בהתאם לסעיף 3 לחוק איסור הלבנת הון, בסך כולל שאינו פוחת מכ-255 מיליון ₪.

נטען כי הארגון, או מי מטעמו, בהוראת ראש הארגון, ביצעו פעולות ברכוש האסור במטרה להסתיר או להסוות את מקורו של הרכוש, את זהות בעלי הזכויות בו, את מיקומו, את תנועותיו, או עשיית פעולה בו. במסגרת פעילותו פרט הארגון, יחד עם מי מטעמו, המחאות המשוכות על שם חברות ההפצה וכן המחאות המשוכות על שם חברות הכסות בעסקי מתן שירותי מטבע, והכל בהתאם להוראת ראש הארגון, הדרג הבכיר והדרג הניהולי.

9. במסגרת הפרק הראשון שבכתב האישום מיוחסת למבקש עבירה של ניהול ארגון פשיעה לפי סעיף 2(א)(1) לחוק מאבק בארגוני פשיעה.

על פי הנטען, בתקופה הרלבנטית, תום היה אחד ממנהליו של הארגון, ופעל במטרה לקדם את פעילותו הפלילית של הארגון.

במסגרת תפקידו בארגון, בין השנים 2013-2014, נרשם תום כבעליהן של חברת קינג דיוויד תעשיות (2014) בע"מ, חברת אופיר התזה ושאבת בטון (2013) בע"מ וחברת קינג דיוויד ניהול פרויקטים בע"מ, כולן חלק ממערך חברות ההפצה של הארגון (ונאשמות בכתב האישום). נטען כי באמצעות חברות אלו, הארגון הפיץ חשבוניות מס כוזבות ללקוחותיו. בהקשר זה נטען כי גילה, בת זוגו של יניב (שאף היא נאשמת בכתב האישום), פעלה בהתאם להנחיות שקיבלה מתום בדבר הוצאת המחאות על שמן של חברות אלו לפקודת חברות הכסות, ולאחר מכן היא מסרה את אותן המחאות למי מטעם הארגון.

נטען כי תום (ואחיו הראל) פיקחו על הפעילות אותה הורה יניב לבצע, הנחו את הכפופים להם, בהתאם להנחיותיו, וכן פעלו לחלוקת הרווחים בארגון בהתאם להוראותיו.

צוין כי לשם קידום מטרות הארגון ובמטרה למנוע התחזקות אחר פעילותם הפלילית, נהגו חברי הארגון להחליף, מעת לעת, מכשירי טלפון נייד וכרטיסי סים, שוחחו ביניהם באמצעות יישומון וואטסאפ והרבו להשתמש בשמות קוד.

נטען כי במעשים המתוארים בכתב האישום, תום, יחד עם יתר הנאשמים, ניהל ופיקח על הפעילות בארגון פשיעה, במישרין או בעקיפין, כשיניב עמד בראשו.

10. במסגרת הפרק השלישי שבכתב האישום מיוחסות לתום ולנאשמים נוספים עבירות של הלבנת הון במסגרת ארגון פשיעה.

על פי הנטען, בתקופה הרלוונטית הוציא הארגון, יחד עם מי מטעמו, חשבוניות מס כוזבות על שם חברות הכסות של הארגון, אותן ניכה הארגון בחברות ההפצה, הכל בנסיבות מחמירות. בתמורה לחשבוניות המס הכוזבות, הנפיק הארגון יחד עם מי מטעמו, המחאות המשוכות על שם חברות ההפצה של הארגון לפקודת חברות הכסות, וזאת כנגד אותן חשבוניות מס כוזבות שהוציאו חברות הכסות לחברות ההפצה. ההמחאות על שם חברות ההפצה מהוות רכוש אסור כהגדרתו בסעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון.

במטרה להסתיר ולהסוות את הרכוש האסור, זהות בעלי הזכויות בו, מיקומו, תנועותיו או עשיית פעולה בו, פעל הארגון בהתאם להוראות יניב כמפורט להלן: בהוראות יניב, הפקידו פעילי הארגון יחד עם מי מטעמו, את ההמחאות בחברות למתן שירותי מטבע והמירו את ההמחאות למזומן; פעילי הארגון או מי מטעמו, על פי הוראות ראש הארגון, משכו את כספי המזומן מחברות למתן שירותי מטבע; בהתאם להוראת ראש הארגון, פעילי הארגון יחד עם מי מטעמו נטלו את כספי המזומן והטמיעו אותם חזרה בפעילותו הפלילית של הארגון.

היקף עבירות הלבנת ההון המיוחסות לתום, לפי הוראות ראש הארגון, במסגרת ההמחאות שנפרטו, הינו כדלקמן:

- מחשבונה של חברת קינג דיוויד תעשיות (2014) בע"מ - סכום של 154,773,294 ₪;

- מחשבונה של חברת אופיר התזה ושאיבת בטון (2013) בע"מ - סכום של 62,438,017 ₪;

- מחשבונה של חברת קינג דיוויד ניהול פרוייקטים בע"מ - סכום של 4,285,299 ₪;

סך היקף כלל עבירות הלבנת ההון המיוחסות לתום בכתב אישום הינו 221,496,610 ₪.

נטען כי תום עשה את הפעולות המפורטות לעיל בידיעה שמדובר ברכוש אסור, במטרה להסתיר או להסוות את מקורו, זהות בעלי הזכויות בו, מיקומו, תנועותיו או עשיית פעולה בו.

הליכי המעצר

11. עם הגשת כתב האישום נגד המבקש, על דרך תיקון כתב האישום שהוגש עוד קודם לכן כנגד מעורבים אחרים, הוגשה בקשה לעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו. נטען לקיומה של תשתית ראייתית לכאורית לביצוע העבירות המיוחסות למבקש, ולקיומן של עילות מעצר בשל חשש לסיכון בטחון הציבור, לרבות רכוש, לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים; ובשל חשש לשיבוש הליכי משפט, העלמת והשמדת מסמכים, השפעה על עדים, התחמקות מהליכי שפיטה או מריצוי עונש מאסר לפי סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים.

12. לאחר שהתקיימו מספר דיונים בעניינו של המבקש, ניתנה הסכמתו, באמצעות בא-כוחו, לקיומן של ראיות לכאורה לביצוע העבירות שיוחסו לו ולקיומן של עילות המעצר שפורטו בבקשת המעצר. לימים הוגשו מספר תסקירי מעצר והוצגו מפקחים פוטנציאליים להתרשמות בית המשפט.

13. ביום 22.1.2020 ניתנה החלטה להמשיך מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני (להלן: "**ההחלטה מיום 22.1.2020**"), לצד פיקוח אנושי במשך כל שעות היממה, ותוך הצבת תנאים מגבילים והפקדת ערבויות, שכללו בין היתר איסור יצירת קשר עם מי מהמעורבים בפרשה, אישור שימוש במחשב או בטלפון חכם, איסור גלישה במרשתת והגבלות על שימוש בטלפון קווי, הכל כמפורט בהחלטה מיום 22.1.2020.

14. ביום 30.1.2020 דחה בית המשפט העליון ערר שהגישה המשיבה על שחרורו של המבקש למעצר בפיקוח אלקטרוני, תוך שבנוסף לתנאים המגבילים שנקבעו, הוספו איסורים לכל שימוש במכשיר המאפשר גישה למרשתת וכל שימוש בטלפון קווי (בש"פ 648/20).

15. מעת לעת הוגשו לבית המשפט בקשות מוסכמות נקודתיות להתיר למבקש לקיים קשר טלפוני עם עורכי דינו, רופאים וחברים, ואלה אושרו.

16. ביום 27.4.2020, כשלושה חודשים בלבד ממתן החלטת בית המשפט העליון, הגיש המבקש בקשה להקלה בתנאי מעצרו, באופן שיותר לו שימוש במרשתת, שימוש מוגבל בטלפונים ויתאפשרו לו חלונות יציאה נרחבים ומרובים מדי יום. בדיון בבקשה שהתקיים במעמד הצדדים ביום 10.5.2020 נענה המבקש להמלצת בית המשפט וחזר בו מבקשתו זו.

17. ביום 27.7.2020 הוגשה בקשה לעיון מחדש, לשחרור מידי ולביטול כל ההגבלות שהוטלו על המבקש, וזאת על יסוד טענות שונות הנוגעות להליך ההסגרה מספרד, במסגרת בע"ח 60705-07-20. במסגרת טיעוניו, הבהיר ב"כ המבקש שאינו חוזר בו מהסכמתו באשר לקיומן של ראיות לכאורה ולעילות המעצר, כפי שפורטו בבקשה לעצרו עד לתום ההליכים.

ביום 10.1.2021 נתקבלה החלטה בבע"ח 60705-07-20, במסגרתה נדחתה בקשת המבקש על יסוד מכלול טעמים. המבקש ערר על החלטה זו וביום 9.2.2021 דחה בית המשפט העליון (כב' השופט דפנה ברק-ארז) את הערר, במסגרת בש"פ 405/21, תוך שנקבע בין היתר כי טענות המבקש משלבות היבטים מורכבים של דין ועובדה, והן מתאימות להתברר במסגרת ההליך העיקרי.

18. ביום 31.12.2020 הגיש המבקש בעצמו בקשה לעיון בחומרי חקירה על פי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (בע"ח 77193-12-20). ביום 1.2.2021 נקבע כי המבקש הפר לכאורה את תנאי מעצרו בכך שערך והגיש בעצמו את אותה בקשה, שכן תנאי מעצרו כוללים איסור לכל שימוש, בעצמו או באמצעות אחר, במחשב או בטלפון חכם, שביכולתם להתחבר למרשתת.

בעקבות ההחלטה זו, הגיש ב"כ המבקש ביום 2.2.2021 בקשה לעיון חוזר בקביעה כי המבקש הפר לכאורה את תנאי מעצרו, ואילו המשיבה הגישה וביום 17.2.2021 בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו של המבקש וחילוט ערובה, בשל כך שהפר את תנאי מעצרו.

ביום 15.3.2021 הגיש ב"כ המבקש בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו ובה התבקש בין היתר, שחרורו ממעצר בפיקוח אלקטרוני.

ביום 24.3.2021 התקיים דיון במעמג הצדדים בכל הבקשות הללו, וכן בבקשות נוספות הנוגעות לתנאי מעצרו של המבקש. במסגרת הדיון חזרו הצדדים מבקשותיהם לעיון חוזר, תוך שב"כ המבקש הצהיר כי יימנע מהגשת בקשה נוספת לעיון חוזר למשך 6 חודשים על בסיס מסד נתונים הידוע באותה עת. על יסוד הסכמת הצדדים הותר למבקש לעשות שימוש במחשב או במכשיר פקס לצורך תקשורת עם עורכי דינו ומזכירותו בתי המשפט בהם מתנהלים הליכים בעניינו לצורך קבלת חומרים רלוונטיים, וזאת באמצעות דואר אלקטרוני של אחת המפקחות, אשר תעשה שימוש באמצעות דיסק און-קי להעברת חומרים אלו למחשבו של המבקש, אשר לא יהיה מחובר למרשתת. כמו כן, נקבע על יסוד הסכמת הצדדים כי חובה על המבקש למלא דו"ח שיכלול פירוט על כל תקשורת שכזו בינו לבין עורכי דינו ו/או גורמים רלבנטיים בבתי המשפט. נוסף לאמור, הותרה למבקש צפייה ב"טלוויזיה חכמה", אך נאסר עליו כל שימוש מקוון אחר, לרבות גלישה כלשהי במרשתת.

19. במהלך תקופת מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני נפתחו מעת לעת חלונות יציאה לצרכים שונים, כגון בדיקות רפואיות, ארוחות חג, אירועים משפחתיים וכיוצא באלה.

תמצית טענות הצדדים בבקשה שלפני

20. ביום 27.4.2021 הגיש המבקש, באמצעות ב"כ עו"ד פינקלשטיין, בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו, ובה נטען כי אין מקום להמשך מעצרו בפיקוח אלקטרוני, והתבקש שחרורו והתרת יציאתו לעבודה אצל הגב' שלומית הר צבי, שהינה אחת מהפקחות עליו.

נטען כי ההתחייבות להימנע מהגשת בקשות נוספות לעיון חוזר ניתנה על יסוד מסד הנתונים שהיה קיים באותו יום, וכי חל שינוי משמעותי בנסיבות הנוגעות למבקש, כפי שיפורט.

נטען כי ביום 6.4.2021 המשיבה ונאשמים 1 ו-2, יניב והראל, הגיעו להסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום והוסכם על ענישה מקלה לגביהם. נטען כי מההסדר עולים שינויים נסיבתיים מהותיים בכתב האישום, ובין היתר הוסרו כלל עבירות המס מהחברות השייכות למבקש (ומחברותיו בלבד), דבר אשר מהווה, הלכה למעשה, הסרה של עבירת המקור היחידה שיוחסה למבקש, אשר הואשם במעשי הלבנת הון הקשורים לחברותיו בלבד. נטען כי האמור מהווה שינוי מהותי של מסד הנתונים שהיה ידוע בעת שהתחייב להימנע מהגשת בקשות לעיון חוזר במשך שישה חודשים.

נטען כי למעט ראש הארגון, יניב, אשר נדון ל-62 חודשי מאסר, המבקש הוא היחיד שנותר במעצר ובתנאים מגבילים מבין כל המעורבים בפרשה.

נטען כי הראל שוחרר ביום 7.4.2021, ללא כל תנאי מגביל ועניינו הסתיים, כאשר אין חולק שחומרת מעשיו, מסוכנותו והרצידיביזם מצדו חמורים מאלו של המבקש, כפי שעולה מההחלטה מיום 2.12.2020 במסגרת מ"ת 20-01-23212 בעניינו של הראל. נטען כי במסגרת הסדר הטיעון, הודה והורשע הראל בכך שהיה סגנו של ראש הארגון, וכמי שיוחסו לו מעשים רבים וחמורים יותר מאלו המיוחסים למבקש, מעשיו חולשים על כלל החברות בכתב האישום, וזאת בניגוד למבקש, אשר מעשיו מיוחסים רק לחברות שעל שמו, וכי להראל עבר פלילי עשיר ומכביד בעבירות זהות.

נטען כי ביום 7.4.2021 שוחרר הראל ממאסר בשחרור מנהלי, ללא כל תנאי, והוא חופשי לחלוטין, לרבות גישה לטלפונים ולאינטרנט ללא כל הגבלה, כאשר ביום הצגת הסדר הטיעון המשיבה הייתה מודעת לשחרורו המנהלי הצפוי של הראל מיד לאחר הצגת ההסדר. נטען כי למעשה, הסכמתה של המשיבה להסדר הטיעון כללה הסכמה לכך שהראל ישוחרר לאלתר וללא כל תנאי. נטען כי משמדובר בארגון פשיעה שבו הראל שימש כסגן ראש הארגון, והייתה לו סמכות להורות בכל תחום, בשונה מהמבקש, מסוכנותו גדולה לאין ערוך מהמסוכנות הנטענת ביחס למבקש, אשר עומד על חפותו ומכחיש כל קשר לארגון.

נטען כי אין כל הצדקה, חוקית, הגיונית, הומנית או שוויונית המצדיקה להשאיר את המבקש במעצר, ולמעשה, במצב הדברים הנוכחי מצופה היה מהמשיבה להסכים לשחרורו המידי של המבקש, והתנגדותה של

המשיבה לשחרור אינה מובנת, אלא נועדה לשמש כאמצעי לחץ להגיע להסדר טיעון.

נטען כי במסגרת הסדר הטיעון, שוחרר יניב לפרק זמן של 24 שעות מחוץ לכתלי הכלא, ללא מגבלות פיקוח אלקטרוני, שבמהלכן יכל להדיח עדים, לבצע עבירות, להעלים רכוש ולשבש הליכי משפט, וכל זאת ביתר שאת כאשר ראש הארגון וסגנו, יניב והראל, משוחררים יחדיו.

באשר לקצב התקדמות ההליך נטען כי המבקש עצור במשך תקופה ארוכה מבלי שהייתה התקדמות כלשהי בהליכים המתנהלים נגדו, ונראה כי המבקש ראוי לאמון שנתן לו בית המשפט וראוי לאמון נוסף ולהשוואת תנאיו לאלו של נאשמים אחרים, מסוכנים יותר, שאף מואשמים בעבירות חמורות של סחיטה באיומים (נאשם 4), קל וחומר כאשר הראל ששימש כסגנו של ראש הארגון משוחרר ללא כל תנאי.

נטען כי כתב האישום המתוקן מייחס למבקש מסוכנות פחותה משמעותית מאשר כתב האישום שנבחן בעת מעצרו, שכן המבקש הינו הנאשם היחיד המואשם בעבירה של ניהול ארגון פשיעה ולא מיוחסים לו מעשים כלשהם הקשורים למתן הוראות באישום הלבנת ההון או מעשים הקשורים באופן ישיר או עקיף בהסתרת הרכוש האסור וחלוקת רווחי הארגון. הודגש כי כתב האישום המתוקן מיום 6.4.2021 סילק את כלל עבירות המס מחברותיו של המבקש, ולכן אין להביאן בחשבון ביחס לעילות המעצר.

לעניין עילת המעצר שעניינה חשש להימלטות מאימת הדין, נטען כי ההליך צפוי להמשיך שנים רבות וכי המבקש נמצא במעצר בפיקוח אלקטרוני למעלה משנה ללא הפרות. נטען כי בכל היציאות שאושרו למבקש הוא חזר בזמן ואף קודם לכן, לאחר שסיים את ענייניו הייעודיים בשלם אושרו לו חלונות היציאה.

נטען כי נוכח התמשכות ההליכים הצפויה, החשש מאימת הדין יכול ויגיע בעוד שנים רבות, לאחר סיום שמיעת הראיות, גזירת הדין ואף לאחר ערעור לבית המשפט העליון (במקרה של הרשעה), כך שמדובר על תקופה ארוכה של שנים רבות.

נטען כי המבקש יכל להגיע להסדר טיעון מקל מזה שהגיע אליו הראל ולהשתחרר, ואולם הוא עומד על חפותו ואין להסכים עם מצב שבו המבקש ימשיך לסבול ממעצר בשל כך שהוא עומד על חפותו.

לעניין עילת המעצר שעניינה שיבוש מהלכי משפט, נטען כי המבקש הוא היחיד מבין כלל הנאשמים אשר לא היה לו שם קוד או טלפון מבצעי, דבר המעיד על השיבוש האינהרנטי של הארגון, כאשר לא נרשמה לחובתו כל הפרה מהותית או אינדיקציה לשיבוש הליכים.

באשר למסוכנותו הכללית של המבקש, נטען כי זו פחותה ממסוכנותו של הראל וכי המבקש מצוי בסכסוך עם יניב והראל ועל כן לא ישתף עמם פעולה.

באשר לאפשרות להעלמת רכוש נטען כי כלל רכושו של המבקש נתפס במסגרת הליך זה, בניגוד לרכושם של יניב והראל, רכוש בשווי עשרות מיליוני ₪, אשר שוחרר במסגרת הסדר הטיעון. נטען כי אין ממש בטענותיה של המדינה באשר לרכושו של המבקש בספרד, אשר נדחו ע"י בית משפט זה, ואילו הראל יכול להעלים את כלל רכושו בהיותו משוחרר.

נטען כי המבקש נתמך כלכלית ע"י בנות משפחתו, והוא מעוניין לפרנס את עצמו ולהפסיק להיות נטל כלכלי עליהן. נטען כי המבקש מעוניין לצאת לעבודה, כפי שהותר בהסכמת המשיבה לנאשמים האחרים עוד בשנת 2018, וכפי שנקבע בפסיקה הנוגעת לאינטרס לאפשר לנאשמים לצאת לעבודה ולשקם את עצמם, קל וחומר לאחר מעצר כה ממושך וכאשר ההליך בעניינו כלל לא התחיל. המבקש צירף הצעת עבודה לבקשתו.

נטען כי על המבקש מוטלות מירב ההגבלות, אין לו שעות התאוררות והוא מורחק מבעלו במשך תקופה ממושכת, שעה שהאחרון מתגורר בספרד ואינו יכול להגיע לישראל בשל מגבלות מגפת הקורונה.

צוין כי מעצר אינו מהווה מקדמה לעונש, וכי מעצרו הממושך של המבקש עולה משמעותית על העונש המקסימלי לו הוא צפוי באם יורשע. נטען כי אמנם על פי פסיקת בית המשפט העליון לא יקוזזו ימי מעצר בפיקוח אלקטרוני מהעונש, ברם מעצר כזה ילקח בחשבון לקולה ככל שהנאשם יורשע. נטען כי על פי המבחנים שגובשו בפסיקה **בקנדה**, בנסיבותיו של המבקש, ראוי להפחית את כל תקופת המעצר מהעונש, ככל שיהיה כזה, וזאת כאשר תקרת העונש היא 44 חודשי מאסר כפי שנגזרו על הראל.

צוין כי המבקש סבר שיוכל להעלות טענותיו אלה בפני בית המשפט העליון בבקשת המשיבה להארכת מעצרו, אולם ביום 14.4.2021 במסגרת בש"פ 8935/20 נקבע כי מדובר בבקשה המהווה עילה לעיון חוזר ולא לבקשה להארכת מעצר.

21. ב"כ המשיבה, עו"ד אוראל בן מוחה, טען כי יש מקום לדחות את הבקשה.

נטען כי בעת מתן התחייבות המבקש מיום 24.3.2021 שלא להגיש בקשה לעיון חוזר על בסיס מסד הנתונים אשר היה קיים באותו יום, ידע המבקש כי זמן רב לפני כן ניתנה החלטת שחרור בעניינו של הראל בן דוד, שאף אושררה על ידי בית המשפט העליון, וכי הסיבה היחידה המוצהרת בגינה הראל לא השתחרר מן המעצר הינה חסרון כיס שמנע ממנו להפקיד את הערבויות. נטען כי בעת מתן ההתחייבות, המבקש ידע כי בכל רגע נתון הראל יכל להשתחרר מבית הכלא להמשך מעצר בפיקוח אלקטרוני. נטען כי במסגרת החלטת המעצר בעניינו של הראל (מ"ת 20-01-23212) מיום 2.12.2020 בית המשפט הביא בחשבון את העובדה שמסוכנותו ומעורבותו של הראל גבוהות משל המבקש בקביעת תנאי השחרור, אך כי אין באבחנה זו כדי להוות שיקול על מנת להקל עם המבקש מקום בו הראל הורשע וסיים לרצות את עונשו, ועל כן שיקולי עילות המעצר אינם עומדים עוד ביחס אליו. עוד נטען כי לא ניתן להשוות בין המבקש לבין הראל, אשר הורשע במסגרת הסדר טיעון וסיים לרצות את עונשו, וההקבלה אותה עושה המבקש בינו לבין הראל בכל הנוגע לעצמת עילות

המעצר אינה רלוונטית עוד, משעה שהראל סיים לרצות את עונשו ועניינו הסתיים.

נטען כי גם אילו תיערך השוואה בין המבקש לבין הראל, דומה כי בכל הנוגע לעוצמת החשש מפני שיבוש והימלטות מאימת הדין, הרי שזו גבוהה יותר בעניינו של המבקש, שכן מרכז חייו של המבקש, אשר ההליך בעניינו עודנו מתנהל, מצוי בחו"ל והחשש מפני שיבוש והימלטות בעניינו שריר וקיים.

22. יובהר כי לבקשת ב"כ המבקש, ובהסכמת המשיבה, החלטה זו ניתנת על יסוד טיעוניהם הכתובים של הצדדים, מבלי לקיים דיון בבקשה.

דין והכרעה

23. סעיף 52(א) לחוק המעצרים, שכותרתו: **"עיון חוזר בהחלטת בית המשפט"**, קובע כך:

"עצור, משוחרר בערובה או תובע רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר, בענין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, לרבות בהחלטה לפי סעיף זה, אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה".

24. הנה כי כן, סעיף 52(א) לחוק המעצרים מונה שלוש עילות, בהתקיימן רשאי בית המשפט לעיין מחדש בהחלטות הנוגעות למעצרו של נאשם, או לשחררו בתנאים מגבילים, והן: גיליון של עובדות חדשות; שינוי נסיבות; או חלוף זמן ניכר ממתן ההחלטה בנושא המעצר או השחרור לחלופה, ועד למועד הגשת הבקשה (ראו למשל: בש"פ 1243/16 **בויארט נ' מדינת ישראל** (10.3.2016); בש"פ 5090/15 **חטיב נ' מדינת ישראל** (30.7.2015); בש"פ 6526/14 **לוזון נ' מדינת ישראל** (29.10.2014); בש"פ 3937/13 **בן שמעון נ' מדינת ישראל** (10.6.2013); בש"פ 9049/17 **אבו סיאם נ' מדינת ישראל** (27.11.2017); בש"פ 7371/17 **רוחן נ' מדינת ישראל** (8.10.2017)).

כל אחת מהאפשרויות הללו נועדה לבחון האם חל שינוי ב"נקודת האיזון" בין זכות הנאשם לחירות לבין האינטרס הציבורי להגנה על ביטחון הציבור והבטחת תקינות ההליך (בש"פ 2605/20 **פלוני נ' מדינת ישראל** (28.04.2020); בש"פ 2/06 **זילברפלד נ' מדינת ישראל** (7.2.2006); בש"פ 1523/18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (22.2.2018)). בחינת הזמן שחלף נעשית על רקע נסיבות העניין, וניתן להביא בחשבון, בין היתר, את חומרת העבירות המיוחסות לעצור, מידת המסוכנות שלו, התנהגותו במעצר וכן נסיבותיו האישיות (בש"פ 1034/20 **יבגני ביחלו נ' מדינת ישראל** (12.2.2020); בש"פ 5221/19 **לוזון נ' מדינת ישראל** (12.9.2019)).

25. אין חולק כאמור כי ביחס למבקש קיימות ראיות לכאורה ועילות מעצר כפי שפורטו בבקשת המשיבה לעצרו

עד לתום ההליכים. לאחר שניתנה הסכמת המבקש לקיומן של ראיות לכאורה ולעילות מעצר, הוא עתר להמשך מעצרו בפיקוח אלקטרוני. לאחר שנתקבלו מס' תסקירים מאת שירות המבחן ונבחנו מפקחים מוצעים מטעמו, עתירתו נתקבלה כמפורט בהחלטתי מיום 22.1.2020, ואושרה בהחלטת בית המשפט העליון (בש"פ 648/20) מיום 30.1.2020.

26. ב"כ המבקש מבקש עתה לבסס בקשתו לעיון חוזר על שינוי נסיבות, חרף התחייבותו מיום 24.3.2021, להימנע מהגשת בקשות נוספות לעיון חוזר, על רקע אלה שכבר הוגשו, וכל זאת על יסוד מסד הנתונים שהיה ידוע באותה עת. מתעוררת אם כן השאלה האם חל שינוי במסד הנתונים המצדיק הגשת בקשה זו, ולאחר מכן אדרש לבקשה לגופה.

27. שינוי הנסיבות עליו הצביע ב"כ המבקש בבקשתו הינו הסדר הטיעון שגובש בין המשיבה לבין יניב, הראל והחברות הנאשמות 14-16, וכן תיקון כתב האישום ביום 6.4.2021 שבעקבותיו הורשעו, כפי שהוגש לתיק בית המשפט בהליך העיקרי ביום 5.7.2021.

ודוק, המדובר בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, אשר המבקש אינו צד לו, ועל כן כתב האישום המחייב בעניינו הוא כתב האישום המתוקן ברביעית שהוגש ביום 21.3.2021.

בהינתן שכתב האישום לא שונה מהותית ביחס לעבירות המיוחסות למבקש, חרף הסדרי הטיעון שגובשו עם נאשמים אחרים, הרי שלא חל שינוי נסיבות מאז הדיון האחרון מיום 24.3.2021, אז התחייב ב"כ המבקש שלא לשוב בבקשות נוספות כגון דא במשך 6 חודשים.

28. עם זאת, ולמען הזהירות, מצאתי לבחון את לנימוקי הבקשה לגופה, משל לא ניתנה ההתחייבות שלא להגיש בקשות כגון דא במשך התקופה הנ"ל. ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים עלי כתב, מצאתי כי אין מקום לקבל את הבקשה. להלן אנמק:

29. המבקש לא הצביע על בסיס לקביעה כי חל שינוי במסוכנות הנשקפת ממנו מאז החלטתי האחרונה שניתנה במסגרת הליך זה. כאמור, כתב האישום הרלוונטי למבקש הוגש ביום 21.3.2021, בטרם הדיון האחרון בעניינו ולא חל שינוי בעבירות המיוחסות לו. בהקשר זה אפנה לנימוקי החלטתי מיום 22.1.2020 באשר לרמת מסוכנותו של המבקש והשיקולים השונים לחומרה ולקולה (ראו סעיף 23 שם).

30. לצד זאת, סבורני שסכנת ההימלטות בעניינו של המבקש מחייבת את הותרת האיזוק האלקטרוני, למצער בשלב זה. בהקשר זה, אין לי אלא להפנות לנאמר בהחלטתי מיום 22.1.2020 ביחס למבקש (ההדגשות אין במקור):

"...נתתי דעתי לחשש שהעלטה המבקשת כי שחרורו של המשיב ממעצרו, עשוי להביא לשיבוש הליכי משפט, אם בדרך של העלמת והשמדת ראיות, אם בדרך של השפעה על עדים ואם בדרך של התחמקות מהליכי שפיטה עד כדי הימלטותו מן הארץ.

אין חולק כאמור בדבר קיומה של עילת מעצר לפי סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים. אכן, יש בסיס לטיעוני המבקשת בהקשר זה, כמפורט לעיל, הן נוכח טיב העבירות בהן הורשע המשיב בעברו; הן משום שבשנים שקדמו למעצרו המשיב ביסס את מרכז חייו במדריד, שם נישא לבן זוגו והתגורר עמו, משם ניהל את עסקיו, ובצע לכאורה את הפעילות המיוחסת לו בארגון; העובדה כי המשיב הובא ארצה, בתום הליך הסגרה ממושך מספרד, והגם שלבסוף נתקבלה הסכמתו, אין להתעלם שבתחילה ביקש המשיב להתנגד להסגרתו וערער על כך לבית המשפט לערעורים בספרד; המשיב הפגין לכאורה צעדים שיש בהם כדי לשבש את חשיפת הארגון וחבריו, כגון השימוש ב"טלפונים מבצעיים", השמדת טלפונים סלולריים וכרטיסי סים ושימוש בשמות קוד".

31. באשר לטענות המבקש, הנוגעות לנאשמים אחרים שהורשעו בדין במסגרת הסדרי טיעון, אפנה לבש"פ 9049/17 ניסים אבו סיאם נ' מדינת ישראל (27.11.2017), שם נקבע כי אין בכריתת הסדר טיעון עם נאשם כדי להוות כרסום ראייתי ביחס לנאשמים אחרים שהואשמו יחד עמו, אף אם במסגרת הסדר הטיעון נמחקו אישומים.

32. ב"כ המבקש הפנה לכך שביום 6.4.2021 הורשעו החברות שבבעלות המבקש, הן נאשמות מספר 14-16 לכתב האישום, בעבירות לפי חוק איסור הלבנת הון בלבד והושמטו עבירות המס. איני סבור כי יש בנתון זה כדי להקל עם המבקש, אלא יתכן שיש בכך אף לבסס לכאורה את התשתית הראייתית הלכאורית נגדו, שכן נאשמות 14-16 הורשעו בעבירות לפי חוק איסור הלבנת הון בעודן בבעלותו. בהקשר זה אשוב ואזכיר כי חרף הסדר הטיעון בעניין של החברות, הנאשמות 14-16, והרשעתן בדין, הדבר לא הביא לשינוי בעבירות המיוחסות למבקש, והן נותרו כשהיו. אמנם האישומים שעניינם עבירות המס לא יוחסו לנאשמות 14-16, ואולם, מהטעמים שפורטו לעיל, עבירות אלו לא יוחסו למבקש, ואילו עבירות הלבנת ההון, בהן הואשם המבקש, עומדות בעין ביחס לנאשמות 14-16 במסגרת הסדר הטיעון בעניין.

33. עיקר טענות המבקש נוגעות להבדלים בינו לבין נאשם 2, הראל, תוך שנטען כי מסוכנותו של הראל רבה מזו של המבקש ובכל זאת הוא שוחרר, לאחר ריצוי עונשו, וכעת לא חל עליו כל תנאי מגביל, ואילו המבקש עצור באיזוק אלקטרוני כפי שפורט לעיל.

כידוע, הליך המעצר אינו עונש, וייעודו להגן על שלום וביטחון הציבור ולמנוע שיבוש הליכי משפט, השפעה על עדים והימלטות מן הדין (ראו למשל בג"ץ 14/98 מנבר נ' מדינת ישראל, פ"ד נב 105-107, 97(1) (1998); בש"פ 5142/99 מורוזובה נ' מדינת ישראל, פ"ד נג 643, 654 (5) (1999)). עילות המעצר הנוגעות להראל, בהן מסוכנותו והחשש לשיבוש ההליך המשפטי, אינן רלוונטיות עוד משהוכרע דינו, נגזר עונשו והוא אף למעשה השלים לרצותו. על כן, עם סיום משפטו של הראל, והשלמת ריצוי עונשו, אין עוד

חשש כי שחרורו יפגע בהליך המשפטי, ואין מקום להשוואה בינו לבין המבקש, שבעניינו ממשיך ההליך להתנהל.

באשר למסוכנות הנשקפת מהראל, הרי שקיומה של מסוכנות והרשעות קודמות אינן מעניקות סמכות לגזירת ענישה בלתי מוגבלת, ועל כן אף אם קיימת מסוכנות מצדו של אדם, אין משמעות הדבר ככלל כי ניתן להמשיך ולהגבילו, למעט מקרים חריגים (כגון לצורך הגנה על ביטחון המדינה או הגנה מפני עברייני מין). לכן, משהסתיים משפטו של הראל, לאחר שהודה במיוחס לו בכתב אישום מתוקן וריצה את עונשו אין לכך השלכה על מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני, בהינתן נסיבותיו המפורטים עליל.

34. ב"כ המבקש העלה כאמור גם טענות הנוגעות לעונש, אם יורשע המבקש, והיחס בין העונש שראוי להיגזר עליו לבין העונש שנגזר על הראל, ואולם מקומן של טענות מעין אלה הוא בשלב הטיעונים לעונש, ככל שירשע המבקש.

כפי שהטעים ב"כ המבקש, בניגוד לימי מעצר מאחורי סורג ובריה, אותם יש לנכות מהעונש שייגזר על נאשם בסופו של הליך, אם יגזר, הרי ככל שמדובר במעצר באיזוק אלקטרוני (או בתנאים מגבילים אחרים) הלכה היא כי על בית המשפט להתחשב בעובדה זו בבואו לגזור את עונשו של הנאשם, אך אין לראות בכך משום מעצר לכל דבר ועניין, שאותו יש לנכות מתקופת המאסר בפועל (ע"פ 1976/18 **לידור אלמלח נ' מדינת ישראל** (24.4.2018); ע"פ 7768/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (20.4.2016)).

35. לצד כל האמור, יש מקום להבהיר כי לא נעלם מעיני פרק הזמן הממושך שבו שוהה המבקש בתנאי מעצר מגבילים, ללא הפרות מהותיות מצדו, החל ממעצרו בספרד וכלה בישראל. אולם, בשלב זה לא שוכנעתי שיש להסית את נקודת האיזון שנקבעה בהחלטת מיום 22.1.2020, על רקע השיקולים הרלוונטיים עליהם הצביע ב"כ המבקש בבקשתו לעיון חוזר, ובשים לב להקלות הנקודתיות השונות שניתנו מאז למבקש, בפרט נוכח העובדה שמרכז חייו של המבקש עד למעצרו היה בחו"ל, שם התגורר עם בן זוגו שעמו נישא, ושם התפרנס. כל זאת, מעצים לשיטתי את החשש שהמבקש ימלט מאימת הדין ויעזוב בדרך כלשהי את ישראל בטרם יסתיים משפטו.

36. אין בידי לקבל את טענות ב"כ המבקש ביחס להתמשכות ההליך כנגד העונש לו הוא צפוי. שאלת משך ההליך הצפוי הובא בכלל חשבון בהחלטה לשחרר את המבקש מבית המעצר להמשך מעצר בפיקוח אלקטרוני (ראו סעיף 25 להחלטה מיום 22.1.2020) ואין בכך כדי להצדיק דיון מחדש בעת הזו.

אכן, נקבע לא אחת כי בין השיקולים השונים מתקיימת מעין "מקבילית כוחות" לפיה ככל שקצב התנהלות ההליכים בתיק העיקרי מתארך כך תגבר הנטייה לשחרר את הנאשם לחלופת מעצר, ולהיפך. עם זאת, חלופת הזמן כשלעצמו אינו מאיין את משקל האינטרס הציבורי ובכלל זאת את המסוכנות והחשש לשיבוש הליכי המשפט (ראו למשל: בש"פ 2457/20 **מדינת ישראל נ' אבו אלהיג'א** (26.4.2020); בש"פ 2636/20

מדינת ישראל נ' מחמוד עבד אל לטיף (03.05.2020); בש"פ 1087/18 מדינת ישראל נ' פוגל (1.3.2018); בש"פ 4744/15 מדינת ישראל נ' ג'בארין (20.9.2015); בש"פ 4773/15 מדינת ישראל נ' פלוני (15.7.2015).

37. הדברים נכונים ביתר שאת, כאשר מדובר בתיק בהיקף גדול כגון דא. בית המשפט העליון שב וקבע כי אמות המידה בבחינת ההתקדמות של "מגה תיקים" תהיינה שונות וכי לא ניתן לצפות לשינויים משמעותיים בהתקדמותם בפרקי זמן של חודשים ספורים.

כך, בבש"פ 3707/19 מדינת ישראל נ' עמית פוגל (11.6.2019) קבע כב' השופט עמית כי:

"כשלעצמי, אני סבור כי הסמכות להאריך המעצר ב-150 יום נועדה במיוחד למקרים כגון דא, בתיק של ריבוי אישומים ונאשמים, מגה-תיק או טרה-תיק, שבירורו כרוך בשמיעת עדים רבים ואין ספור מסמכים ומוצגים, וברור לחלוטין שיידרשו מספר רב של ארכות. כך עולה מלשון סעיף 62(ב) לחוק המעצרים המאפשר להורות על הארכת המעצר לתקופה שלא תעלה על 150 ימים 'בשל סוג העבירה, מורכבותו של התיק או ריבוי של נאשמים, עדים או אישומים'. מאחר שהמשפט מתנהל כסדרו ובית המשפט המחוזי יוצא מגדרו על מנת לקיימו כהלכתו בקצב ובמועדים שנקבעו, הרי שגם אין כיום צורך כי בית משפט זה יבקר ויפקח על הערכאה הדיונית 'עם יד על הדופק' מדי תקופה של 90 יום".

במסגרת בש"פ 4120/19 מדינת ישראל נ' כטייר בן מאג'ד עודה (4.7.2019) קבע כב' השופט אלרון כי:

"... את הנסיבה של חלוף הזמן יש לפרש על רקע טיבו של ההליך הפלילי המתנהל נגד הנאשם. מטבע הדברים, כאשר מדובר בתיק פלילי רחב היקף המכונה 'מגה תיק', הכולל ריבוי אישומים ונאשמים, אשר להם מיוחסות עבירות חמורות במסגרת ארגון פשיעה, יש לבחון את הבקשות להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים על פי אמות מידה שונות מתיקים פליליים 'רגילים'. במקרה כזה, מורכבותו הרבה של התיק עלולה להביא להתקדמות ניהולו בפרקי זמן ארוכים יותר מהרגיל".

כמו כן, קבע כב' השופט קרא במסגרת בש"פ 6618/20 מדינת ישראל נ' בר-אל לוי (5.10.2020) כי:

"אמת המידה לבחינת קצב התקדמותו של המשפט בתיק מורכב ומסועף, כמו זה, שונה מאמת המידה לבחינת קצב התקדמותם של הליכים אחרים".

בהקשר זה ראו גם בג"ץ 2442/11 עו"ד חיים שטנגר נ' יו"ר הכנסת, סו(2) 64 (2013); בש"פ 6703/16

מדינת ישראל נ' אבו כאטר (11.9.2016); בש"פ 8352/17 מדינת ישראל נ' ירון סולמי (25.12.2017);
בש"פ 1467/17 מדינת ישראל נ' אברג'יל (1.3.2017); בש"פ 8093/19 מדינת ישראל נ' אברהם רוחן
(21.1.2020); בש"פ 2227/20 מדינת ישראל נ' אבו עובייד (5.4.2020).

עינינו הרואות כי ב"מגה תיקים", כגון זה של המבקש, נוכח מורכבותו, וריבוי הנאשמים והעדים, בחינת שאלת חלוף הזמן והתקדמות ההליך צריכה להיעשות באינטרוולים גדולים יותר, של מספר חודשים לפחות, וודאי שלא בטווח של פחות מחודש, כפי שחלף מאז הדיון האחרון שהתקיים במסגרת תיק זה (במסגרת התחייב המבקש להמנע מבקשות נוספות למשך 6 חודשים) לבין מועד הגשת הבקשה לעיון חוזר נשוא החלטה זו. יובהר כי התמשכות ההליכים הצפויה הובאה בחשבון עוד בהחלטת המעצר מיום 22.1.2020 בעניינו של המבקש.

38. באשר לטענות הנוגעות להחזקת המבקש במעצר, בעוד יתר המעורבים בפרשה, מלבד יניב, הינם משוחררים מזה תקופה, אין לי אלא להפנות להחלטתי מיום 22.1.2020, שבה ניתנה התייחסות להחלטות השחרור שנתקבלו בעניינם של מעורבים נוספים בפרשה, כך שאין מדובר בשינוי נסיבות המצדיק עיון מחדש באותה החלטה. יתר על כן, יובהר כי גם בעניינו של הראל נתקבלה בזמנו החלטה על שחרורו מבית המעצר להמשך מעצר בפיקוח אלקטרוני, עוד בטרם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון, אך זו לא יושמה והוא נותר במעצר שלא עלה בידו להפקיד את הערבויות שנקבעו בעניינו.

39. יצוין כי ביום 26.5.2021 נתקבלה החלטת בית המשפט העליון במסגרת בש"פ 3491/21 בבקשת המשיבה להארכת מעצרו של המבקש בפיקוח אלקטרוני בפעם השלישית לתקופה של שמונה עשר חודשים, וזאת לאחר שהאחרון חזר בו מהסכמתו להארכת המעצר במסגרת הדיון שהתקיים בבקשה. בית המשפט העליון (כב' השופטת דפנה ברק-ארז) קיבל את הבקשה, ובמסגרתה עמד הן על המסוכנות הנשקפת מהמבקש, הן על החשש מהימלטותו מאימת הדין והן על בקשתו להשוותו למי שדינו נגזר בהליך זה. וכך נקבע, בין היתר:

"בהגיעי לתוצאה זו הבאתי בחשבון את רמת המסוכנות הנלמדת נוכח טיבן וחומרתן של העבירות בהן מואשם המשיב, לו מיוחס כאמור תפקיד מרכזי לכאורה בפרשה. עוד נתתי דעתי למכלול הנסיבות ובכלל זאת, זיקתו של המשיב לספרד והחשש מהימלטות, עברו הפלילי הכולל הרשעה בעבירות של השמדת ראיות ושיבוש מהלכי משפט, כמו גם ההתרשמות כי בשלב זה ניהול ההליך העיקרי מתקדם לכאורה בצורה תקינה. בכל אלה יש די כדי להצדיק בעת הנוכחית את המשך מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני. אוסיף ואציין בהקשר זה, כי המשיב אינו יכול להיבנות מההשוואה לעניינו של נאשם אחר שעונשו נגזר לאחר שהודה במסגרת הסדר טיעון".

40. סוף דבר, בקשת המבקש לעיון חוזר בתנאי מעצרו בפיקוח אלקטרוני - נדחית.

המזכירות תשלח החלטה זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ב' אב תשפ"א, 11 יולי 2021, בהעדר הצדדים.